

Můj dopravní prostředek – silniční motorový válec.

/Čtenář, kterému moji vzpomínku nabídnu, si pomyslí své.
Holt mládí je mládí a provází ho různá dobrodružství . /

Jako mladá, sličná, ještě s mokrým maturitním vysvědčením pro učitelství dětí předškolního věku, jsem obdržela umístěnku v malé obci u Kroměříže. Byla to jednotřídka, smíšené oddělení dětí od 3 – 6 let.

Dětem jsem rychle přivykla a milovala jejich spontánnost, upřímnost a bezprostřednost. Avšak personál školy mě nikterak nepřitahoval. Nechtěl se ani zmínkou přizpůsobit mému cítění pro estetiku, čistotu a pořádek, která mi byla dána do vínku a podporována mámou od narození.

Zákon negace, negace v plné realizaci.

Možná jsem provokovala vizáží, oblečením, mladým nadšením pro věci kolem sebe. Ovšem staré vyjeté koleje těžce se nahrazují novými. Proti své vůli jsem šlapala v brázdě určené a současně věřila na slibnou budoucnost.

Až jednou!

Bylo sychravé listopadové ráno, budík na moji maličkost zapomněl.

Já s hrůzou zjistila, že autobus již je na cestě. Spěšně na sebe hodila předem připravené svršky, oblečení doplnila na zakázku ušitým kožíškem ze stříbrného stříhaného beránka, kotníčkovou obuv s vysokým podpatkem a dala se pěšky z Kroměříže po silnici. S vírou, že někdo zastaví.

Avšak ouha, nikde nic! Krátce za městem jsem zpozorněla!

„Slečno, kam máte tak brzy namířeno?“ Při zpětném pohledu mě opustil strach i obava z pozdního příchodu do školy. Obraz, který se naskytl, mě rozesmál!

Na silnici stál postarší muž ve vatované kombinéze a vysokých pracovních botách. U něj „světe div se“, silniční motorový válec. Slovo dalo slovo a já za jeho pomoci nasedla do tohoto dopravního prostředku. O rychlosti nehovořím, smáli jsme se a vyprávěli.

Na začátku obce zastavil, nedovedu si ani na sekundu představit, že bychom zakotvili u mat. školy jak navrhoval. Představa, co by v obci způsobil můj příjezd, mi dodnes nahání husí kůže po celém těle. Určitě by se našel nějaký vtipálek a obohatil můj začínající rejstřík u nadřízených.

Závěrem konstatuji, zážitek byl tak silný, že provází mé sny do dnešního dne!

Ovšem nutno podotknout, když si na svůj příběh vzpomenu, vždy mému ochránci tiše děkuji.

Doma při návratu ze zaměstnání jsem se příběhem nechlubila.

Zcela určitě by ho provázel mámin zvednutý ukazováček!.